

Sygn. akt: I C 1430/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Kawa-Jerka

Protokolant: Wioletta Mróz

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w W. na rzecz powódki M. M. kwotę 4.000,00 złotych (cztery tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 29.05.2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w W. na rzecz powódki M. M. kwotę 350,00 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych;

IV. wzajemnie znosi między stronami koszty zastępstwa prawnego i opłat od pełnomocnictwa;

V. nakazuje stronom, aby uiścili na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwoty po 27,50 złotych, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1430/12

UZASADNIENIE

Powódka M. M. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 8 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.05.2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł wraz z opłatą od pełnomocnictw w wysokości 34 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 15.12.2011 r. w L. doszło do kolizji drogowej, na skutek której odniosła obrażenia ciała, zaś sprawca zdarzenia posiadał u strony pozwanej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podała także, iż po zgłoszeniu szkody strona pozwana przyznała i wypłaciła na jej rzecz kwotę 2 000 zł z tytułu zadośćuczynienia, przyjmując tym samym odpowiedzialność co do zasady. Według powódki, powyższa kwota jest zaniżona i nie odzwierciedla w pełni doznanej przez nią krzywdy. Argumentowała również, iż w dniu 17.12.2011 r. udała się do (...) Centrum (...) w L., gdzie stwierdzono u niej skrzywienie kręgosłupa szyjnego, zalecając noszenie kołnierza ortopedycznego S., nadto w związku z odczuwanymi bólami kręgosłupa szyjnego i zawrotami głowy leczyła się w (...) z zastosowaniem leczenia farmakologicznego, przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 27.12.2011 r. do 03.01.2012 r., zaś w dniu 23.04.2012 r. zalecono jej przeprowadzenie zabiegów fizjoterapeutycznych. Uzasadniała poza tym, że do chwili obecnej odczuwa negatywne skutki doznanych w wypadku z

dnia 15.12.2011 r. obrażeń, gdyż mimo podjętych zabiegów usprawniających, towarzyszą jej napadowe bóle i zawroty głowy, ból karku oraz uczucie mrowienia i dreszcze na dłoniach, a w celu prawidłowego funkcjonowania na co dzień musi zażywać środki przeciwbólowe. Powódka zaznaczyła, że powyższy wypadek pozostawił również duże piętno w jej psychice, gdyż doszło do niego podczas kursu nauki jazdy, który przerwała i odczuwa lęk przed prowadzeniem samochodu. W zakresie wymagalności odsetek powódka wskazała datę wydania decyzji o odmowie wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia przez stronę pozwaną jako kończącej proces likwidacji doznanej przez nią szkody.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia w kwocie 2 000 zł za skutki przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego została ustalona zgodnie z regułami i zasadami z art. 445§1 k.c. i jest w pełni adekwatna do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy, wyczerpując jej roszczenie z tego tytułu. Podniosła nadto, że z dokumentacji lekarskiej przedłożonej przez powódkę wynika, że doznany przez nią uraz nie był znaczny ani nie wymagał długotrwałego leczenia, natomiast lekarz orzecznik strony pozwanej stwierdził u niej uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.12.2011 r. w L. doszło do zdarzenia drogowego, w którym została poszkodowana powódka M. M., uczestnicząca wówczas w kursie prawa jazdy. Sprawca powyższego zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) S.A. w W..

dowód: akta szkody ,

przesłuchanie powódki M. M. k 35.

W związku z nasilającymi się dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego, powódka w dniu 17.12.2011 r. udała się do (...) Sp. z o.o. w L., gdzie stwierdzono u niej skrzywienie kręgosłupa szyjnego, zalecając noszenie kołnierza ortopedycznego S. przez okres siedmiu dni, stosowanie leków przeciwbólowych i dalsze leczenie w Poradni Ogólnej. Powódka nosiła kołnierz szyjny przez tydzień oraz leczyła się farmakologicznie zgodnie z zaleceniami. Następnie z uwagi na występujące w dalszym ciągu bóle kręgosłupa szyjnego powódka w dniu 22.12.2011 r. zgłosiła się do Poradni Ogólnej, gdzie przepisano jej leki przeciwbólowe i zalecono kontrolę w (...). Po kolejnej wizycie kontrolnej w dniu 27.12.2011 r. powódka otrzymała zwolnienie lekarskie w okresie od 27.12.2011 r. do 03.01.2012 r. Wobec tego, że powódka w dalszym ciągu odczuwała dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz zawroty głowy, w dniu 06.02.2012 r. zgłosiła się do Poradni Neurologicznej, gdzie rozpoznano u niej stan po urazie kręgosłupa szyjnego, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego oraz napadowe zawroty głowy. U neurologa była raz. Przepisano jej wówczas leki przeciwbólowe, leki rozluźniające mięśnie i poprawiające funkcję korzeni nerwowych. Następnie w dniu 23.04.2012 r. powódka udała się do (...), gdzie rozpoznano u niej skrzywienie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, niewielką ograniczoną ruchomość kręgosłupa szyjnego i zalecono przeprowadzenie zabiegów fizjoterapeutycznych.

Więcej powódka nie zgłaszała się do lekarzy.

Uszczerbek na zdrowiu trwały ortopedycznie kwalifikuje się na 1%. Z punktu widzenia neurologicznego brak trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Doznane przez nią obrażenia nie wpływają na dalsze funkcjonowanie organizmu powódki. Istnieje szansa na jej całkowity powrót do zdrowia. Skutki wypadku nie rzutują na jej aktywność życiową i ogólną sprawność organizmu.

Powódka ma zmiany dyskopatyczne niezwiązane z wypadkiem.

dowód: akta szkody nr (...)

opinia ortopedyczna k. 55 – 57,

- opinia neurologiczna k. 97-98,

przesłuchanie powódki M. M. k. 35.

Powódka w chwili wypadku miała 21 lat. Zamieszkuje wspólnie z mężem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Powódka pracuje w markecie T. za wynagrodzeniem w granicach 600 – 700 zł netto. Mąż powódki zarabia około 3 200 zł netto miesięcznie.

W związku z wypadkiem zaistniałym w trakcie kursu jazdy i doznany urazem głowy oraz kręgosłupa szyjnego, powódka przerwała ten kurs na okres kilku miesięcy. Po kilkumiesięcznym okresie przerwy ukończyła kurs prawa jazdy.

Powódka do chwili obecnej odczuwa okresowo bóle kręgosłupa szyjnego, jednak nie korzysta z pomocy lekarskiej, stosując w miarę potrzeby leki przeciwbólowe.

dowód: przesłuchanie powódki M. M. k. 35.

Powódka w piśmie z dnia 15.03.2012 r., doręczonym w dniu 19.03.2012 r., zgłosiła stronie pozwanej roszczenie w kwocie 10 000 zł z tytułu zadośćuczynienia w związku z cierpieniami fizycznymi i psychicznymi jakich doznała wskutek zdarzenia drogowego z dnia 15.12.2011 r. Strona pozwana w trakcie czynności postępowania odszkodowawczego ustaliła, że powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1% i decyzją z dnia 26.03.2012 r. przyznała powódce kwotę 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia. W piśmie z dnia 28.05.2012 r. strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko odnośnie wysokości przyznanego dotychczas świadczenia z tytułu zadośćuczynienia.

dowód: akta szkody .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że odpowiedzialność strony pozwanej z polisy OC wobec powódki za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 15.12.2011 r. pozostawała okolicznością bezsporną pomiędzy stronami. Strona pozwana uznała roszczenie powódki w przedmiocie zadośćuczynienia do wysokości wypłaconej jej dotychczas z tego tytułu kwoty 2 000 zł. Natomiast spór dotyczył wysokości należnego zadośćuczynienia, bowiem powódka uważała, iż wypłacone jej dotychczas zadośćuczynienie jest zaniżone i nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez nią krzywdy.

Na podstawie art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Natomiast stosownie do treści art. 445§1 k.c. w powyższym przypadku sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przewyciężenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Wprawdzie przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi powinien kierować się Sąd przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, to jednak odpowiednie wskazówki w zakresie określania wysokości takiego świadczenia pieniężnego zostały wypracowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie prawa. Charakter szkody niemajątkowej decyduje o jej niewymierności, jednak biorąc pod uwagę, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień fizycznych i psychicznych przez zobowiązanego do odszkodowania, to odpowiednia suma powinna być pochodną wielkości doznanej krzywdy i przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość zasądzonej kwoty powinna być umiarkowana przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar krzywdy. Przesłanki, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia zostały wskazane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Decydujące znaczenie

powinien mieć rozmiar doznanej szkody niemajątkowej przejawiający się rodzajem uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego, a także ujemne skutki zdrowotne w przyszłości (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r. V CK 282/03, wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r. II CK 131/03). Ponadto wysokość świadczenia z tytułu zadośćuczynienia nie powinna być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej powódki zawartej w aktach szkody oraz przesłuchania powódki wynika, że powódka wskutek zdarzenia z dnia 15.12.2011 r. doznała urazu w postaci skrzywienia kręgosłupa szyjnego. Niewątpliwie doznany uraz wiązał się z dolegliwościami bólowymi okolic kręgosłupa szyjnego, ograniczając ruchomość kręgosłupa w odcinku szyjnym i głowy. Powódka korzystała z krótkiego zwolnienia lekarskiego.

Powódka przez kilka miesięcy leczyła skutki urazu u lekarza ortopedy i neurologa, musiała stosować kołnierz ortopedyczny przez okres około tygodnia oraz leki przeciwbólowe. Bez wątpienia występujące bóle kręgosłupa szyjnego i zawroty głowy były dla powódki uciążliwe, zaś konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego wiązała się z dyskomfortem. Nadto doznany przez powódkę uraz wywarł ujemne następstwa w psychice powódki, gdyż odczuwała ona obawę przed prowadzeniem samochodu, co skłoniło ją do przerwania na okres kilku miesięcy kursu prawa jazdy. Jak wynika z opinii ortopedycznej sporządzonej przez biegłego lekarza ortopeda, powódka w wyniku urazu powstałego wskutek wypadku z dnia 15.12.2011 r. doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1%.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jedną z przesłanek rozmiaru krzywdy, i to nie decydującą, zaś na rozmiar doznanej krzywdy mają wpływ również inne przesłanki, w tym rodzaj obrażeń ciała po wypadku, charakter doznanego urazu, długotrwałość leczenia, stopień natężenia dolegliwości bólowych, wystąpienie uszczerbku na zdrowiu i ujemny wpływ urazu na sytuację życiową poszkodowanego.

W ocenie Sądu kwota 2000 zł przyznana powódce nie jest wystarczająca. Sama uciążliwość chodzenia kilka razy do lekarzy była niewątpliwie zaburzeniem jej codzienności i utrudniła jej życie. Podobnie noszenie kołnierza, branie lekarstw, konieczność rehabilitacji.

Dlatego Sąd uznał, że stosowne zadośćuczynienie powinno wynosić łącznie 6000 zł i zasądził dodatkową kwotę 4000 zł.

W ocenie Sądu dalej idące żądanie znalazło uznać za wygórowane. Uraz powódki nie był bardzo poważny, o czym świadczy fakt nielicznych i niesystematycznych wizyt lekarskich (neurolog, ortopeda po 1 razie), krótkie było jej zwolnienie lekarskie - zaledwie kilka dni, również bardzo krótko powódka nosiła kołnierz ortopedyczny (tydzień). Nawet jeden cykl zabiegów rehabilitacyjnych trwał tylko tydzień. Biegły sądowy ortopeda orzekł tylko 1% uszczerbku na zdrowiu i jednocześnie stwierdził, że skutki urazu można całkowicie zlikwidować i nie zakłócają one funkcjonowania powódki w życiu codziennym. Neurolog w ogóle zaprzeczył trwałym skutkom wypadku. Powódka wprawdzie podnosiła, że odczuwała lęki przed prowadzeniem auta, ale nie konsultowała tego psychologicznie, ani psychiatrycznie, dokończyła kurs prawa jazdy. Zatem również w sferze psychicznej krzywda powódki nie uzasadniała przyznania wyższego zadośćuczynienia.

Powództwo w zakresie przewyższającym kwotę 4000 zł, jako wygórowane, podlegało oddaleniu.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. od dnia 29.05.2012 r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Zgłoszenie wypadku nastąpiło 19.03.2012 r. Strona pozwana w piśmie z dnia 28.05.2012 r., dysponując już wszelką dokumentacją medyczną powódki po zakończonym procesie leczenia skutków urazu, podtrzymała swoje stanowisko co do przyznania zadośćuczynienia w zaniżonej wysokości 2 000 zł, co skutkowało wymagalnością roszczenia odsetkowego od brakującej kwoty zadośćuczynienia.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 100 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W związku z tym, że żądania stron zostały uwzględnione w połowie, Sąd uznał, że strona pozwana powinna zwrócić powódce kwotę 350 zł tytułem połowy poniesionych przez nią kosztów sądowych, natomiast pozostałe koszty zastępstwa prawnego i opłat od pełnomocnictwa zostały wzajemnie zniesione.

Nadto strony, stosownie do wyniku rozstrzygnięcia w sprawie, na podstawie art. 100 k.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obowiązane są uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 27,50 zł tytułem brakujących kosztów wynagrodzenia biegłych sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.